

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 422 και 423 ΑΚ

Ο αντίδικος δεν ισχυρίζεται ότι, κατά την καταβολή καθενός από τα ανωτέρω χρηματικά ποσά εδήλωνε προς εμένα ότι δι' αυτών εξοφλεί το χρέος του προς εμένα από συγκεκριμένο τιμολόγιο και ειδικώς για τα τιμολόγια που αναφέρονται στην προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, όπως είχε εκ του νόμου δικαίωμα, κατά το άρθρο 422 εδάφ. α' ΑΚ. Επομένως, εφαρμόζονται εν προκειμένω, αφενός το εδάφ. β' του ως άνω άρθρου κι αφετέρου το άρθρο 423 εδάφ. α' του ίδιου Κώδικα. Ειδικότερα, κατά το εδάφ. β' άρθρου 422 του εν λόγω Κώδικα, εάν ο οφειλέτης πλειόνων χρεών - κατά την εξόφληση ενός εξ αυτών με καταβολή – δεν όρισε σε ποιο από τα χρέη του αυτά επιθυμεί να καταλογισθεί η συγκεκριμένη εξόφληση, τότε η καταβολή που έκανε καταλογίζεται (εκ του νόμου πλέον¹, αυτομάτως) πρώτα στο ληξιπρόθεσμο χρέος και εάν υπάρχουν πολλά ληξιπρόθεσμα, (καταλογίζεται) σε εκείνο που παρέχει μικρότερη ασφάλεια' εάν υπάρχουν πολλά με ίση ασφάλεια, τότε (η καταβολή) καταλογίζεται στο επαχθέστερο για τον οφειλέτη' εάν υπάρχουν πολλά χρέη εξ ίσου επαχθή, τότε (η καταβολή) καταλογίζεται (αυτομάτως) στο αρχαιότερο εξ αυτών' εάν τέλος όλα τα χρέη είναι σύγχρονα, τότε ο καταλογισμός γίνεται συμμέτρως. Εξάλλου, κατά το άρθρο 423 εδάφ. α' ΑΚ, εάν το χρέος αποτελείται από κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, τότε η καταβολή καταλογίζεται (αυτομάτως, εκ του νόμου), πρώτα στα έξοδα, έπειτα στους τόκους και τελευταία στο κεφάλαιο.

¹ Απ. Γεωργιάδης, Ενοχικό δίκαιο, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 45 περιθ. αριθ. 29 σελ. 465-466.